

”

” Sonuç

”

” “Ortadoğu’nun deyim yerindeyse yüreğinde yer alan Suriye’deki gelişmelerin, asla sadece bu ülkenin bir iç sorunu olarak ele alınamayacağı ve asla sadece onu ilgilendirmekle kalmadığı ve kalamayacağı” saptamasından çıkarılması gereken bir başka vargı şudur: Suriye’nin istikrarsızlaş(tırıl)ması, bir iç savaşa sürüklenmesi ve mezhep ve etnisite temelinde parçalanmasının bölge çapında çok önemli etkileri olacağı tartışma götürmez. Bunlar arasında; ABD ile İsrail’in, ama aynı zamanda Suudî gericiliğinin kışkırtmaya çalıştığı Sünnî-Şii saflaşmasının güç kazanmasını, İsrail’in Hizbullah’ı ezerek Lübnan üzerindeki nüfuz ve denetimini arttırma olanaklarının büyümesini, önemli bir destek üssünü yitirecek olan Filistin halkının kurtuluşu davasının daha da büyük engellerle karşı karşıya gelmesini, ABD ile İsrail’in İran’a saldırmak için daha elverişli bir konum elde edebilecek olmalarını, “Kürt sorunu”nun daha da alevlenmesini vb. sayabiliriz. “Suriye kalesi”nin yıkılmasının, ABD-İsrail için önemli bir taktiksel zafer olacağı bellidir; ancak gerçekleşmesi hâlinde bile bu, çoktandır çöküş sürecine girmiş olan Washington’daki savaş suçlularının stratejik konumunu düzeltmeye yetmez. Pakistan’dan Lübnan’a, Somali’den Libya’ya, Afganistan’dan Irak’a kadar uzanan savaş hattında, ardı ardına darbeler yiyen, belirgin bir savaş yorgunluğu yaşayan ve gerçek bir ekonomik krizle yüzyüze olan ABD’nin ve onun kuyruğunda sürüklenen AB’nin daha saldırgan bir politika izlemeleri, bir yandan emperyalist işgal ve müdahalelere karşı savaşan halkların öfke ve kararlılığını arttırırken, bir yandan da BRIC ülkeleri (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) ve yeniden sömürgeleştirilme tehdidiyle karşı karşıya bulunan Afrika ve Asya ülkeleri ile neo-faşist savaş kampının üyeleri arasındaki çekişmeleri büyütecektir ve büyümektedir de.

”

” Yazının esas konusu bu olmamakla birlikte, ABD ve NATO’nun Suriye’nin istikrarsızlaştırılması çabalarının Türkiye’yi çok yakından ilgilendirdiği olgusuna bir kaç sözcükle de olsa değinmek gerekiyor. Türk gericilerinin Washington-Brüksel-Telaviv eksenine Suriye’yi tehdit etme, istikrarsızlaştırma ve teslim alma yolundaki girişimleri, tek sözcükle “ateşle oynamak” ya da “bindiği dalı kesmek” olarak nitelendirilebilir. Onlar; gerici ve

işbirlikçi Suriyeli muhaliflere ev sahipliği yapmak, Suriye-Türkiye sınırından asilere silâh ve askerî malzeme taşınmasına izin vermek, Suriye'yi hedef alan dezenformasyon ve karalama kampanyasına katılmak, Suriye sınırları içinde bir "tampon bölge" kurma düşüncesiyle oynamak ve Suriye yönetimini bir çok kez kınamak ve suçlamak suretiyle taraflarını belli etmişlerdir. Böylesine uğursuz bir misyona soyunmaya kalkışan AKP hükümeti ve Türk askerî kılığı eğer frene basmazlarsa hiç ama hiçbir şey kazanamayacakları gibi "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da ol"abileceklerdir. Yani; böylesi bir süreçte emperyalist Batı'nın paralı askerleri gibi davranmakta direttiği ve Suriye'yle bir savaşa tutuştuğu takdirde Türkiye, son yıllarda Arap halkları katında elde etmiş bulunduğu çok sınırlı saygınlığı tümüyle yitirecek, kendi "Kürt sorunu"nun, hattâ belki "Alevî sorunu"nun da daha fazla alevlenmesine tanık olacak, elde ettiği kısmî ve kırılgan ekonomik başarısının ve Ortadoğu ülkeleriyle ekonomik işbirliği olanaklarının hızla eridiğini görecektir ve belki de sayıca kalabalık ama son derece kof ordusunun ağır darbeler yiyerek çöküşü olgusuyla bile karşı karşıya kalabilecektir.

»

»

» »

» »

» » »

» »

» » » Suriye işçileri ve sömürülen emekçilerinin demokratik ve sosyalist özlemlerinin gerçekleştirilmesinin, Baas rejiminin boğucu baskı ve boyunduruğunun kırılmasından geçtiği tartışma götürmez. Ancak onlar, bu hedeflerine ASLA, dünya halklarının baş düşmanı olan ABD ve İsrail'le ve onların bölgedeki ortak ve uşaklarıyla omuz omuza yürüyerek varamazlar. Dahası onlar, vahşi Baas rejiminin yerini ABD/İsrail-yanlısı bir başka gerici rejimin alması hâlinde, daha da geri bir konuma sürüklenebileceklerini görmezden gelemezler. Suriye'nin köleleştirilmesini, sömürgeleştirilmesini ve parçalanmasını amaçlayan emperyalist-Siyonist plânlara en başta karşı çıkması gerekenler ve önemli ölçüde karşı da çıkarlar Suriye işçi sınıfı ve onun siyasal bakımdan ileri bölükleridir. Sınıfsal niteliği, militarist yapısı ve bürokratik alışkanlıkları Baas rejiminin, bu zor zamanlarda ulusun ezici çoğunluğunu çevresinde toplamasına ve ona önderlik etmesine yeterince olanak vermemektedir. Ortadoğu girdabındaki Suriye'nin yaşadığı kördüğümünü ancak, anti-emperyalizm, halk demokrasisi, gerçek barış ve bölge halklarının birliği bayraklarını yükseltecek olan işçi sınıfının devrimci öncüsünün yönetimindeki değişik milliyet, din ve mezheplerden Suriye işçi sınıfı ve diğer sömürülen emekçileri çözebilirler.

» »

» » »

» »

» » » Türkiye ve bölge işçi sınıfı ve ezilen halklarının siyasal bakımdan ileri katmanları, Suriye

halkının demokratik ve sosyalist talep ve özlemlerini yaşama geçirme yolundaki çabalarını sonuna kadar desteklerler. Ancak onlar, hâlihazırdaki kitle hareketinin ABD-İsrail-AB terör şebekesi, onların dümen suyunda giden işbirlikçi Arap rejimleri ve Türk gericiliği ve gerici Suriye muhalefeti tarafından rayından çıkarılması tehlikesine dikkat çeker ve bağımsız devrimci bir çizgi izlemediği ve net bir anti-emperyalist/ anti-Siyonist tutum benimsemediği takdirde kitle hareketinin objektif olarak karşı-devrimci bir nitelik kazanma riskinin bulunduğu ve hattâ bunun bir ölçüde gerçekleşmekte olduğu olgusunun altını çizerler.

» »

» » »

» »

» » »

» »

» » » NOTLAR

» »

» » » (1) Iraklı mültecilerin beklenmeyen akını, genel olarak Suriye halkının –çok da iyi olmayan- yaşam koşullarının daha da kötüleşmesine katkıda bulundu. Middle East Institute (=Ortadoğu Enstitüsü) adlı kuruluşun 10 Aralık 2010 tarihli raporuna göre bu akın, ülkenin eğitim, sağlık altyapısını daha da zorladığı gibi, yiyecek fiyatlarının ve ev kiralalarının büyük ölçüde yükselmesine yol açtı. (Aktaran Sara Flounders, “Events in Syria – Which side are you on?”/ “Suriye olayları- Kimden yanasınız?”, 5 Mayıs 2011)

» »

» » »

» »

» » » (2) Gary C. Gambill, 2006’da kaleme aldığı “The Syrian Muslim Brotherhood”/ “Suriye Müslüman Kardeşleri” başlıklı yazısında bu örgütün siyasal evrimi hakkında şu bilgileri veriyor:

» »

» » » “Mayıs 2001’de demokrasi çağrısı yapan ve siyasal şiddeti reddeden bir Ulusal Şart yayımladı. 2002’de Londra’da, Beyanuni’nin başkanlığında yapılan ve Suriyeli muhalefet figürlerinin katıldığı bir toplantıda rejimi doğrudan bir biçimde eleştirmekten kesin bir biçimde kaçınırken reform çağrısında bulundu. O, 2004’de kadın haklarını onadı ve İslâmî yasanın seçilmiş temsilciler aracılığıyla aşamalı olarak getirilmesi için çaba harcayacağına söz verdi.” Ekim 2005’de Müslüman Kardeşler diğer muhalefet gruplarıyla birlikte, Suriye’de bir “liberal demokrasi”nin kurulması çağrısı yapan Şam Deklarasyonunu imzaladı. Beyanuni yanlıları, yurtdışında sürgün yaşamı sürdüren eski Baas rejimi liderleri de içinde olmak üzere bütün muhaliflerle işbirliği yapmaktan ve “Batılı hükümetlerle diyalog” kurmaktan yana olduklarını açıkladılar. Şubat 2006’da Beyanuni Brüksel’de, 1984-2005 yılları arasında başkan yardımcısı koltuğunda oturan, ancak daha sonra rejime karşı muhalefetin saflarında yer alan Abdülhalim Haddam’la görüştü. Hariri ailesinin, Cemaati İslâmîye’nin (Müslüman Kardeşler’in Lübnan kolu) ve onları yönlendiren güçlerin (ABD vb.) teşvikiyle yapılan bu

görüşmelerin ardından Mart 2006'da Brüksel'de Müslüman Kardeşler'in, Abdülhalim Haddam ve çevresinin ve bazı önemsiz lâik ve Kürt grupların katıldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda oluşturulan Ulusal Hâkimet Cephesi'nin bir sürgün hükümeti kurması plânlanmıştı. Ancak bu plânlar yaşama geçirilemedi; Irak, Filistin ve Lübnan direnişinin siyasal havayı değiştirmesi ve ABD-İsrail ekseninin konumunun zayıflaması, Müslüman Kardeşler'in Nisan 2009'da bu "cephe"den ayrılmasına yol açtı.

» »

» » »

» »

» » » (3) Landis bu öyküyle ilgilenmesinin nedeninin, karısının kuzeni Yarbay Yasir Kaşur'un öldürülen 9 asker arasında olması olduğunu belirtiyor. Anlattığına göre Landis, 9 askerin yaşamını yitirdiği kamyonun arka tarafında oturan Yasir'in kayını Albay Uday Ahmet'le konuşmuş. Albayın verdiği bilgiye göre iki askerî kamyon bir karayolu köprüsünü geçmekte olduğu sırada pusuya düşürülmüş ve 9 asker, yolun kenarındaki binaların tepelerinde mevzilenmiş silâhlı kişilerin kamyonları otomatik silâhlarla taraması sonucu öldürülmüştü. Olayın, askerlerin buyruklara karşı çıkması türünden bir olayla hiçbir ilgisi yoktu.

» »

» » »

» »

» » » (4) Lübnan'da Mayıs-Eylül 2007'de Lübnan ordusuyla Irak'tan dönen Fatah el-İslâm adlı örgüte mensup silâhlı militanlar arasında meydana gelen çatışmalar, Suriye'deki gösterilerde şiddete başvuran silâhlı grupların niteliği hakkında bir fikir vermektedir. Kuzey Lübnan'daki Nahr el-Bared Filistin mülteci kampına yerleşen ve aralarında değişik ulus ve milliyetlerden radikal Sünnî militanların bulunduğu bu grubun üyeleri, oradaki Filistinlilerle evlenmiş ve Kuzey Lübnan'ın Sünnî nüfusu arasında belli bir çevre ve destek de edinmişlerdi. Lübnan ordusu, güçlü silâhlarla donanmış ve kent savaşında deneyimli bu militanları etkisiz kılmak için 3.5 ay süren ve ağır silâhların da kullanıldığı kanlı bir operasyon yürütmek zorunda kaldı. Çatışmalar sona erdiğinde 168'i Lübnan ordusu mensubu olmak üzere 400'den fazla insan yaşamını yitirmiş ve Nahr el-Bared kampı yerle bir olmuştu.

» »

» » »

» »

» » » (5) Yasin Atlioğlu bu konuda şunları yazmıştı:

» »

» » » "Bu medya çarpıtmalarının belki de en trajikomik olanı kurduğu internet sitesinde kendini Suriyeli lezbiyen bir kız (Amina Arraf) olarak tanıtan, Suriye'deki gösterileri desteklediği için Suriye istihbaratı tarafından kaçırıldığına herkesi inandıran ve internet üzerinden serbest bırakılması için kampanyalar başlattıran 40 yaşında yetişkin bir Amerikalının (Tom MacMaster) yaptıklarıydı. . . Suriye Ordusu'nda parçalanma olduğu iddialarının dile getirildiği en dikkat çekici olay Haziran ayı başında Cisir eş-Şugur

kasabasında 120 güvenlik görevlisinin öldürülmesi oldu. Cisir eş-Şugur olayının ardından kendini Yarbay Hüseyin Harmuş olarak tanıtan bir kişi, internette yayınladığı bir videoda önceden hazırlanmış bir metni okuyup kimliğini gösteriyor ve ordudan ayrıldığını söylüyordu. Daha sonra Türkiye sınırı yakınında TIME dergisine konuşan Yarbay Harmuş, askerleriyle birlikte güvenliği sağlamak için Cisir eş-Şugur kasabasına gönderildiğini ve ordunun kasabayı bombalamaya başlamasından sonra 30 askeriyle birlikte firar ettiğini iddia ediyordu. Yarbay Harmuş, El-Cezire, El-Arabiya ve Visal TV gibi televizyon kanallarına Suriye Ordusu'nun sivil halka ateş açtığını ve kendisine bağlı askerlerin halkı korumak için ordu birlikleriyle savaştığını söylüyordu. Fakat aynı kişi bir süre sonra Hatay'daki kamplarda ortaya çıktı ve BBC muhabiriyle yaptığı bir görüşmede daha önce anlattıklarını uydurduğunu, aslında çatışmanın olduğu tarihten 4 gün sonra Cisir eş-Şugur kasabasına geldiğini ve tek başına firar ettiğini söyledi. Bu açıklamasına rağmen Yarbay Harmuş özellikle Şeyh Adnan Arur'un Suriye yönetimine karşı mezhep temelli saldırgan programlar yaptığı Visal TV'de Temmuz ayı boyunca sıkça görüldü." ("Hama'da Neler Oluyor?", Yasin Atlioğlu, 7 Ağustos 2011)

” ”

” ” ”

” ”

” ” ” (6) Wesley Clark, Amy Goodman'a verdiği mülâkatta aynen şunları söylüyordu:

” ”

” ” ” “1 Eylül (2001)'den 10 gün kadar sonra Savunma Bakanı Rumsfeld'i ve Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz'i görmek için Pentagon'a gitmişim. Eskiden genelkurmayda benimle birlikte çalışmış olan bazı kişilere merhaba demek için alt kata indiğimde generallerden biri beni odasına çağırırdı. 'Efendim, içeri gelip benimle bir saniye konuşmanız gerekiyor' dedi. Ben, 'Ama, sen çok meşgulsun' dedim. 'Hayır, hayır, meşgul değilim' dedi. Daha sonra o, 'Irak'la savaş açmaya karar verdik' dedi. Bu, ya 20 Eylül'deydi ya da ona yakın bir günde. 'Irak'la savaşacak mıyız? Peki neden?' dedim. O, 'Ben de bilmiyorum' diye yanıt verdi. Sonra, 'Yapacak başka bir şey bulamadıklarını tahmin ediyorum' dedi. Bunun üzerine ben, 'Peki, Saddam'la El Kaide arasında bir bağlantı olduğunu gösteren bazı yeni veriler mi buldular?' dedim.

” ”

” ” ”

” ”

” ” ” “O, 'hayır, hayır' dedi. 'O konuda yeni bir şey yok. Onlar Irak'la savaş açmaya karar verdiler, o kadar' dedi. Ve, 'Sanırım bu daha çok teröristler konusunda ne yapacağımızı bilmememiz ve iyi bir ordumuz olduğu ve istediğimiz hükümeti devirebileceğimiz gibi bir şey' dedi.

” ”

” ” ”

” ”

” ” ” “Sonuçta bir kaç hafta sonra yeniden onu görmeye gittim; o sırada artık Afganistan bombardımanı başlamıştı. ‘Hâlâ Irak’la savaşmayı düşünüyor muyuz?’ diye sordum. General, ‘Ooo, durum daha da kötü’ dedi. Masasının üzerine eğildi. Bir kâğıt aldı. Ve, ‘Bunu daha bugün üst katta kilerden –yani Savunma Bakanlığı bürosundan- aldım’ dedi. Ve arkasından, ‘Bu, beş yıl içinde nasıl yedi ülkeyi hallededeceğimizi betimleyen andıç; Irak’la başlayacak, sonra Suriye, Lübnan, Libya, Somali ve Sudan’la devam edecek, en son İran’la işi bitireceğiz’ dedi.”

” ”

” ” ”

” ”

” ” ” 10-16 Ağustos 2011

” ”

” ” ”

” ”

”